

Željka Horvat-Vukelja

Božićna želja Mame Pinije

Ilustrirala Branka Hollingsworth Nara

sal.
esi
ana

Uvod koji, molim vas, nemojte preskočiti

Drage čitateljice i dragi čitatelji,
već odavno želim napisati jednu lijepu božićnu priču. Čudesnu
priču s mnogo snijega, priču o borbi dobra i zla, napetu priču, s
neočekivanim preokretom i sretnim završetkom.

I, evo, napisala sam božićnu priču. No u njoj nema ni snijega, ni
borbe dobra i zla, ni napetih događaja, ni iznenadnih preokreta.
Ipak, vjerujem da će vam se svidjeti. Možete ju čitati sami ili u
paru, možete ju čitati kod kuće, ali i u razredu, s podijeljenim
ulogama. Nakon što ju pročitate, možete svojim rukama napra-
viti ono o čemu se u njoj govori. Drugim riječima, možete ući u
moju priču.

Vaša ŽHV

Mama Pinija veliko je i visoko stablo iz porodice borova. Raste već više od trideset godina na nenaseljenom dijelu Mirne uvale. Sa svojega lagano povišena mjesta gleda na drugu stranu morske uvale, kuda prolazi cesta koja vodi u mali primorski grad.

A colorful illustration of a green tree with red berries and a white seagull with binoculars. The tree is on a grassy bank next to a blue body of water. In the background, there are houses and hills. The word 'ZIMA' is written in large white letters on the left side of the tree.

ZIMA

Onoga dana kada je započela ova priča, bilo je hladno i lagano vjetrovito. Mama Pinija gledala je kako se u gradiću na drugoj strani Mirne uvale pale električna svjetla. Primijetila je nešto posebno blistavo uz cestu.

- Što je to? – začudila se naglas. – Što to tako svijetli?
- To je božićni bor – odgovori joj Galebica Oli, koja je u letu čula njezino pitanje. – Znaš da zimi, u vrijeme Božića, ljudi kite borove.
- Kako ih kite? – zanimalo je Mamu Piniju.
- Ukrašavaju ih. Na njihove grane vješaju kuglice, zvjezdice, žaruljice.

– Hoće li okititi i mene? I ja sam bor – rekla je Mama Pinija s nadom u glasu.

– Ne ukrašavaju ljudi sve borove – odvrátila je Galebica Oli – nego samo neke. Na primjer bor koji kupe i donesu u svoj stan. Ili bor koji raste ispred njihove kuće. Ili neki veliki bor koji postavljaju na raskrižje, gdje ga svi vide.

Kao ondje, na kružnom toku, s druge strane Mirne uvale.

– Znači, mene nikad nitko ne će za Božić okititi... – tužno je zaključila Mama Pinija. – I nikada ne ću vidjeti kako se kiti bor. Galebica Oli odmah ju je utješila. Ispod svojega krilnog perja izvadila je dalekozor.

– Evo, sad ćeš vidjeti kako izgleda okićeni bor. Pogledaj!

Bor za kićenje

Pogled kroz dalekozor iznenadio je Mamu Piniju.

Nikad prije nije vidjela srebrne kuglice, ni zlatne mašnice, ni nizove malih, šarenih žaruljica.

– Ooo, koliko bi takvih žaruljica trebalo za moje veliko tijelo! – uskliknula je gledajući kroz dalekozor.

– A koliko tek srebrnih kuglica i mašnica! I zvjezdica! - dopunjavala ju je Galebica Oli i poticala njezino oduševljenje. – Na najvišu granu ja bih ti stavila zvijezdu repaticu.

– Kako bi to bilo lijepo! – sanjarila je Piniya.

Trenutak poslije iznenada se zabrinula:

– Ali što ako bi zapuhao vjetar? Sve bi se kuglice razletjele. I razbile! Slomile! A zvijezdu repaticu vjetar bi možda bacio u more.

– Pa što onda? – odlučno ju dočeka Oli. – Ja bih ju odmah izvadila iz mora, za mene je to čas posla! A kuglice nisu staklene, nego plastične, pa se ne bi razbile. Ja bih ih sve skupila i iznova ih objesila na tvoje grane. I tako svaki put nakon što prohuji vjetar.

Tako su njih dvije šušorile sve dok se nije počelo mračiti. To je vrijeme kada Galebica Oli ide na počinak.

Na tamni nebeski svod uskoro je došetao Mjesec.

Noćni prijatelj

Kao da čita misli, te je noći Mjesec došao posjetiti baš Mamu Piniju.

– Pinija... Pinija... – šaptao je posipajući srebrnim sjajem njezinu krošnju. – Nemoj se žalostiti što ne ćeš biti okićena. Znaš, okićeni su borovi posječeni i ne mogu se više nikada vratiti u svoj kraj. A ti ćeš još dugo, dugo biti ovdje, u ovoj uvali. I davat ćeš hlad kupačima. I bit ćeš ukras Mirne uvale. I...

– Znam, znam – prekinula ga je nježno i tužno Mama Pinija. – Ali i ja bih jedanput htjela sudjelovati u božićnoj čaroliji.

Mjesec ju je gledao sa strane. Smilila mu se onako velika i raskošna, a istodobno plaha i umiljata. Polako joj je nastavio šaputati:

– Možda se tvoja želja i može ostvariti...

– Kako, kako? Imaš li neki plan za mene?

– Nemam... – odgovorio je iskreno Mjesec. – Nemam još... ali možda ću nešto smisliti. Samo budi strpljiva.

A dark, stylized tree with a face and a night sky with stars. The tree has a large, dark, rounded canopy with many small, light-colored spines or branches radiating from it. It has two small, white, crescent-shaped eyes and a small, white, crescent-shaped mouth. The background is a dark blue night sky filled with many small, white stars of various sizes. The ground is a dark blue, hilly landscape with some small, dark, circular shapes that look like holes or depressions.

– A što drugo i mogu? – uzvрати mu Mama Piniја.

– Svi dolaze, odlaze, vraćaju se, prolaze, samo ја uvijek ostajem ovdje, na istom mjestu. Takva mi је sudbina...

– Na sudbinu se može utjecati...

Barem donekle... – gledao јu је Mјесec i naglas razmišljao.

– Jedno је sigurno: ti se ne možeš iščupati iz zemlje i krenuti u grad da te okite за Božić. No... – zastao је Mјесec značajno – No možeš napraviti nešto drugo...

Mjesečev prijedlog

– Što bih ja to mogla napraviti? – gledala je Mama Pinija s velikim iščekivanjem.

– Mogla bi... Mogla bi ljudima poslati svoje izaslanike... Da, izaslanike koji će ljudima ukrasiti domove i donijeti im božićnu radost.

Mama Pinija bila je zbunjena.

– Moji izaslanici? Kakvi izaslanici? Što je to izaslanik?

Mjeseć joj je odgovarao poput učitelja koji malenom đaku objašnjava nešto vrlo složeno i zamršeno.

– U tvom slučaju izaslanik je netko tvoj, netko tko je izrastao na tebi.

– Izrastao na meni?! Izaslanik izrastao na meni?! Pa to je neko čudovište!

– Ne, nego netko tko je tebi ono što su ljudima djeca. Netko tebi najmiliji!

Odjednom je Mami Piniji sve bilo jasno.

– Moji češeri! Jest, u pravu si. Oni su mi dragi kao ljudima njihova djeca jer su izrasli na meni, od pupoljka do ploda. Pa i poslije, kad otpadnu s mene, kad se otvore i kad moje sjemenke odlete dalje, ja uvijek mislim na njih...

Kamo su dospjeli, što se s njima dogodilo... Ali... – zastane Mama Pinija – kakve veze imaju ti moji... Kako si ono rekao da se zovu?

– Izaslanici – pomogne joj Mjeseć.

– Da, kakve veze imaju ti moji izaslanici s Božićem?

Mjeseć je strpljivo objašnjavao: – Oni će dopustiti da ljudi od njih naprave ukrase. Ukrase za adventski vijenac, za blagdanski stol, za policu... Ukrase koje će ljudi obojiti, posuti ih zlatnim prahom, i onda ih umjesto kuglica objesiti na bor. Ili na prozor. Ili na vrata...

Mama Pinija zaneseno je slušala svaku Mjesečevu riječ. Vidjelo se da joj se sviđa njegov prijedlog.

– Ali to nije sve! – govorio je dalje Mjeseć, i sam zanesen svojom idejom. – Tvoji će češeri biti više od ukrasa, oni će biti najposebniji i najljepši darovi.

SADRŽAJ

ZIMA	4
Bor za kićenje	6
Noćni prijatelj	8
Mjesečev prijedlog	10
Simpatija	12
Mudra riječ iz mudra kljuna	14
Mjesec ima plan	16
Gdje i kako naći učiteljicu	18
PROLJEĆE	20
Mama se Pinija priprema	21
LJETO	22
Dvije kupačice pod borom	23
Pun pogodak	26
Ideja je rođena	28
Traži se pomoć	30
JESEN	32
Iz izvještaja Vjetrokomovih zaposlenika	34
NOVA ZIMA	36
Snjegović za Jurju	37
Mali češer, velika radost	38
Iznenadjenje za susjedu Marišku	40
Koncert u Nevenkinjoj kući	42
Josipovi darovi	44
Suza ganutljivica	46
Marta zna znanje	48
U isto vrijeme u Mirnoj uvali	50
Svečana haljina za Mamu Piniju	52
EPILOG	57
Kako je nastajala priča o Mami Piniji	58